

Експерти прогнозують дефіцит шоколаду

За оцінками глави статистичного підрозділу Всесвітньої організації какао Лорана Піпітона, світу не вистачатиме приблизно 70 тис. т солодкої продукції. Так, вартість тонни какао зростає до кінця 2014 року в середньому на 15%, до 3200 доларів, вважають трейдери, передає ТСН. Виробники какао-бобів із Західної Африки, що забезпечують 70% усіх поставок на світовий ринок, зіткнулися з проблемою старіння дерев какао на своїх плантаціях. У Гані частка старих дерев какао — приблизно 30%.

12,8

стільки мільярдів доларів становить сток найбагатшого українського товстосума Рината Ахметова. Олігарх восьмий рік поспіль залишається на першому місці рейтингу найзаможніших українців.

Волинську родину привітала королівська сім'я Бельгії

Щасливого Різдва та веселого Нового 2014 року волинській сім'ї Мовчанів особисто побажали Король Бельгії Філіп і Королева Матильда, їхні діти: Принцеса Єлизавета, Принц Габріель, Принц Емануель і Принцеса Елеонора. Про це повідомили у прес-центрі добровільного дитячого об'єднання «Дитячі мрії». Особистої королівської листівки-привітання напередодні Нового 2014 року ця родина удостоїлась як відповіді на зворушливі новорічні листівки від Марійки, Бориса та Павла, які активно листуються зі знаменитостями.

5

Відомості.інфо

№1 (693)

9 - 15 січня 2014 року

<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

На Волині монахи відроджують один із найдревніших українських монастирів

Жидичинський чоловічий монастир Святого Миколая Чудотворця по праву вважається одним із найстаріших монастирів нашої країни: перша згадка про нього датується 1227 роком. За свою історію святиня переживала часи небувалого розквіту і занепаду, її палили та відновлювали, тут були сиротинець і звичайна сільська школа, встигли поглумитися над пам'яткою і вандалі. А з 2003 року обитель узялися ставити на ноги небадужі монахи, й до сьогодні крок за кроком насельники власними силами вдихають у неї нове життя. Напередодні Різдвяних свят «Відомості» вирішили завітати у монастир.

ЖИДИЧИНСЬКИЙ МОНАСТІР — «ЗОЛОТЕ ЯБЛУЧКО» ВОЛИНИ

З усмішкою на обличчі зустрів нас настоятель монастиря ігумен отець Костянтин і одразу почав знайомити зі святинею:

— Надзвичайно багата історія цієї обители, — каже отець Костянтин. — Я сам лучанин, стільки років жив поруч і не знав, що у нас є така пам'ятка. Довгий час вона була несправедливо забута всіма. Монастир був дуже багатий, свого часу утримував Архімандрічу вежу Луцького замку. За багатство у народі святиню називали «Золоте яблучко». У її відданні було одинадцять сіл, уся соціальна сфера яких лежала на плечах обители.

бібліотеку. Ігумен Костянтин розповідає, що вирішили відновити її тут, адже при монастирях традиційно були хороші читальні.

— У нашій бібліотеці близько чотирьох тисяч видань. Звісно, найбільше духовної літератури, але є й історична та краєзнавча, завдяки якій намагаємось осягнути історію монастиря. Маємо кілька стародруків. Так, одна книга датована 1870

року, вона померла півтора року тому, — розповідає намісник монастиря. — А зараз її справу продовжує парафіянка Наталка, випускниця Луцького технічного університету. Якось вона попросилася продовжити розписувати храм, ми, звісно, дозволили. Дівчина робить це з трепетом, дуже старанно та безкоштовно на Славу Божу.

Одна з ікон, що прикрашає стіни храму, подарована луцьким художником. На ній зображені основні віхи історії монастиря.

— А от Голгофу нам малювали приїжджі монахи, — продовжує знайомство з храмом отець Костянтин. — Торік у нас було два ченці: один прибув із Бразилії, другий — із Парагваю. Вони служать там в Українській православної церкві, а до нас приїхали, так би мовити, по досвід, бо кажуть, що там уже почали забувати українську мову, втрачати самотність. Жили з нами цілий рік. Один із них, професійний іконограф, і намалював Голгофу.

УЖЕ ПОЧАЛИ ЗВОДИТИ ВОСКРЕСЕНСЬКИЙ ХРАМ

В домовому храмі завжди людно. Ігумен каже, що місцевих прихождити небагато, в основному їдуть на службу до монастиря лучани.

— З давніх-давен монастир був дуже популярний, високе духовенство тут проводило чимало часу, — продовжує ігумен Костянтин. — В Іпатівському літописі є дані, що у 1227 році сюди на поклон приїздив король Данило Галицький, тож ми хочемо вшанувати цю велику подію. Зараз розпочали зводити великий храм, а поряд із ним хочемо зробити центральну площу Жидичина і встановити там пам'ятник Данилу Галицькому, — ділиться планами чернець. — Прагнемо потрохи відновити історичний ансамбль монастирських будівель. Раніше тут було чотири храми: Миколаївський (розміщений по сусідству з монастирем, нині належить УПЦ Московського патріархату. — Ред.), Свято-Духівський, який відновили на скиті, наш домовий храм і Воскресенський, який уже почали споруджувати. Хочемо збудувати ще й нижній Успенський храм.

За словами настоятеля монастиря, Воскресенський храм має бути заввишки за семиповерховий будинок. Каже, проект дуже дорогий: лише частково зведені стіни нижнього храму потягнули близько півмільйона гривень. Але хочуть звести міцну будівлю, яка служитиме вірянам віки.

НАСЕЛЬНИКИ САМОСТІЙНО ОБРОБЛЯЮТЬ МАЙЖЕ ГЕКТАР ПОЛЯ

Далі настоятель веде нас до монастирської трапезної. Монахи відремонтували її лише минулого року. Своїми руками облаштували це затишне місце. Тут усе в старовинному стилі: стеля підперезана дерев'яними балками, люстра теж із дерева, з імітацією свічок, на стіні — величезний розпис, посеред кімнати — великий дерев'яний стіл, затишку додає і камін. За трапезною розмістили кухню, де над обідом якраз поралися ченці. До слова, самі й вирощують для себе їжу.

— Маємо майже гектар городу. Обробляємо все власними силами. Сіємо пшеницю, садимо картоплю й усяляку городину. Цього, слава Богу, нам вистачає. Звісно, дещо докупляємо, — каже отець Костянтин.

Самостійно монахи печуть і хліб. Ароматні буханці на заквасці випікає отець Никодим.

Зараз у монастирі несуть послух 15 насельників, переважно це молоді чоловіки, середній вік яких, за словами настоятеля, — 34 роки. Отець Костянтин по-дружньому називає їх братією. Він розповів, що кожен тут має свій послух, обов'язки розділені чітко: одні готують на кухні, хтось відповідає за трактор, хтось працює на городі, хтось робить ремонт.

— Наш день починається о 7.30 із богослужіння. Сніданку в нас немає, тож після молитви кожен виконує свій послух. Далі о 14 годині — обід, по тому кожен знову береться за свої справи, і так аж до вечірньої служби о 18-й. Після цього маємо трохи вільного часу. О 23 годині — опівнічниця, а тоді йдемо на відпочинок, — знайомить із монастирським розкладом настоятель.

ОТЕЦЬ КОСТЯНТИН: СПАСИСЯ ТИ, І СПАСУТЬСЯ ТИСЯЧІ БІЛЯ ТЕБЕ

Отець Костянтин, а у миру — Іван Марченко, тривалий час працював журналістом на місцевому телеканалі. Каже, особливо релігійним ніколи не був, уперше причастився аж у 25 років. Але потрохи світ віри почав для нього відкриватися. Спочатку хотів бути священиком, та почав вникати в суть і зрозумів, що так не зможе повністю присвятити себе Богу, бо доведеться добути про дружину і сім'ю, забезпечувати їх, а отже, «заглядати» до кишень парафіянам.

— Я уже мав наречену і навіть робив ремонт у квартирі, де ми мали жити. Але якось приїхав сюди в монастир. Тут намісником саме був отець Марк. І я здивувався, як монахи тут живуть! На той час обитель була у напіврозваленному стані. А я трохи знаюся на ремонті, тож вирішив допомогти довести тут усе до ладу. Тому, ще працюючи журналістом, щоп'ятниці приїздив сюди робити ремонт. Мені тут було настільки добре! Почувався як риба у воді. Так тривало 2,5 року, — пригадує він.

Вибір піти у монахи дався отцю Костянтину нелегко, але вже у травні 2007 року переїхав сюди, а згодом і прийняв постриг. Каже, тепер усвідомив, наскільки це рішення було правильним.

— «Спасися ти, і спасуться тисячі біля тебе», — часто повторюю ці слова. На мою думку, неправильно казати: йду рятувати світ. Якщо сам над собою не працюєш, то нікого ти не врятуєш, — зазначає настоятель монастиря. — Люди врятовують, дивлячись на твій приклад, а не лише від твоїх слів.

Монах переконаний, що робити світ кращим потрібно, починаючи з себе.

— От ми маємо пам'ятку національного значення — Палац митрополитів. Але ж роками її розкрадали. Тут виривали проводку, віддірали кахель, виймали віконні та дверні рами. Цікаво, хто це робив? — ділиться отець Костянтин, якраз показуючи кімнату, в якій ще не зробили ремонт. — Може, Кучма чи ще хтось приїхав і зробив усе це? Ми звикли казати: всі крадуть. Ні, не всі, це ми крадемо. І не буде в цій країні порядку, доки ми не перестанемо красти, кидати сміття під ноги, доки не почнемо змінювати себе.

Отець Костянтин каже, що зараз уже не вірить ні у які мітинги, всього старається, щоби монастир не втягнули у політику. Сам не підтримує ні Москви, ні Європи, бо для них, на його думку, Україна — лише сировинна база. Щодо нинішнього свавілля влади, побиття невинних людей, то переконаний: тут не маємо права мовчати, тому виходити на Майдани таки потрібно.

Ольга УРИНА

Трапезна монахів

Розповідаючи, отець Костянтин показує колишні межі Жидичинського монастиря, демонструючи його минулу велич.

— Ось тут, через дорогу, поруч із місцевим кладовищем, нещодавно відновили Свято-Духівський скит, облаштували там капличку, — розповідає ігумен. — Саме звідти і починалась історія нашого монастиря. Нині там живуть і оберігають святиню два монахи.

СВІТЛА ЕНЕРГЕТИКА ПЕРЕПОВНЮЄ МОНАСТІР

Оглядаємо з вулиці Палац митрополитів — саме тут нині зосередили усі монастирські приміщення: домова церква, бібліотека, трапезна, келії, зала. Власними силами монахи перекрили будівлю, завершують реставрацію фасаду, лише одна стіна якою поки лишилася без змін — добряче поруйнована роками та людськими руками. Отець Костянтин каже, що найближчим часом і її реставрують.

Проходимо всередину й опиняємось немов у іншому світі — теплому та доброму. Спершу зазираємо у

роком, — повідав монах.

Звертаємо увагу на камін, розміщений у куточку читальні. Та отець Костянтин каже, що це не задля краси чи затишку: в нього практичне призначення — обігрів приміщення. За словами намісника, монастир має кілька камінів і пічки, ними намагаються й грітись, бо це значно дешевше за газове опалення, хоча й таке є — на випадок сильних морозів.

Далі отець Костянтин веде нас у домовий храм. Світла енергетика просто переповнює невеличку кімнату. Здається, теплом і добром тут дихають навіть стіни.

— Храм названо на честь преподобного Миколи Святоші, князя Луцького, — каже чернець. — У час братовбивчої війни він відрікся князівства і пішов у монастир. Із періодом його князювання якраз збігається початок історії цього монастиря. Дослідники мають думку, що саме Микола Святоша й був одним із фундаторів Жидичинської обители.

Ми ж із захопленням розглядаємо розписи у храмі. Отець Костянтин каже, що це діло рук парафіян.

— Більшість розписів зробила наша парафіянка сестра Ангеліна,

Так виглядає будинок митрополита після реставрації